

21. narozeniny

James Patterson
& Maxine Paetro

Neuposlechla jsem přímý rozkaz, ale připadalo mi to oprávněné.

Ve třech ze čtyř případů vražd v rodině bývá vrahem manžel. Pracovala jsem už na desítkách případů ubitých manželek a udušených dětí, pohřbených v mělkých hrobech nebo prohnaných drtičem větví, případně všech členů rodiny postřílených a uložených do postelí. Vraždící manželé vystavovali na odív svůj žal, prosili skutečné vrahy, aby se sami udali, nebo odcházeli ze země. Často se za necelý rok znovu oženili.

Po necelém dni a půl jsem se nevzdávala naděje, že Tara a Lorrie Burkeovy stále žijí. Pořád se jednalo o pátrání po pohřešovaných osobách, přestože se šance, že se ty dvě najdou živé, blížily nule. Potřebovala jsem si udělat obrázek o Lucasi Burkeovi, muži, který stál ve středu toho všeho.

Nechala jsem auto na parkovišti střední školy Sunset Park. Trávníky v čtyřhektarovém kampusu připomínaly zastřížený zelený samet. Hlavní budova byla impozantní, postavená z bílého kamene na začátku dvacátého století. Za ní se nacházela sportoviště a menší budovy.

Právě jsem ukázala odznak na recepci, když zazvonil zvonek a ze tříd se vyrojily studentky, které spolu klábosily za chůze širokou chodbou do další třídy.

Zastavila jsem skupinku slečen a zeptala se jich, kde najdu kabinet pana Lucase Burkea.

„Právě jste ho minula,“ řekla jedna z nich.

Vrátila jsem se a našla cedulku s nápisem „Lucas Burke“ nalevo ode dveří do kanceláře. Zaklepala jsem a uslyšela: „Dáááale!“

Burke vzhlédl, když jsem vstoupila do místnosti.

Byl to pohledný muž něco přes čtyřicet, sedící za stolem pokrytým stohy papírů. Kaštanové vlasy měl husté a vlnité, na nose mu seděly brýle s obroučkami ze želvoviny a na prsteníku levé ruky se mu leskl snubní prsten. Na sobě měl sako oblečené na modré košili s proužkovanou kravatou.

Ukázala jsem mu odznak připnutý na vnitřní kapse saka a představila jsem se. Potřásl jsme si rukama a on mi nabídl židli. Posadila jsem se a spustila.

„Asi víte, že vás Kathleen Wyattová nahlásila na policii,“ řekla jsem neutrálním tónem. Nechtěla jsem ho rozčítit ani varovat. Přála jsem si působit dojmem přátelského poldy, který prověřuje stížnost.

Burke si sundal brýle, přejel si rukou po obličejí a zároveň si povzdechl. „Seržantko, setkala jste se s Kathleen?“

„Ano. Je rozrušená. Velmi.“

„Už jsem vypovídal na oddělení pohřešovaných osob,“ řekl Burke. Zvedl ze stolu navštívenku a přečetl jméno. „Poručík Tom Murry. Měla byste si promluvit s ním, ale když už jste tady, zopakuju vám, co jsem pověděl jemu. Kathleen Wyattová je – jak to jen říct? Výstřední. Paranoidní. Vyšinutá. V jednom kuse mi volá bez ohledu na denní dobu a já se bojím vypnout telefon pro případ, že by se se mnou pokusila spojit Tara.“

„Stále se neozvala?“

„Ne, nemluvili jsme spolu od pondělního rána, kdy jsem jí volal, ale nepropadám panice. Tara je emocionálně labilní jako její matka. Pohádali jsme se. Ani si nepamatuju ohledně čeho.“

„Vážně?“

„Dobře. Když to musíte vědět, přečerpala kreditku kvůli lehkomyšlným nákupům. Když se narodila Lorrie, koupil jsem jí volvo, ale to nestačilo. Aby se uklidnila, potřebovala spodní prádlo, šminky a nějakou elektroniku. Objednala židli. Z Anglie! Ani jsem ji nikdy neviděl. Čtyři tisíce dolarů plus doprava. Dřu se tady jako kůň a ona se ukájí nakupováním na internetu, tak jsem jí vzal kreditku a prohnal ji skartovačkou.“

Burke opravdu vypadal rozčileně. A hodně. Chápala jsem jeho důvody, ale na druhou stranu mi právě poskytl motiv. Mohl být jak nevinný, tak vrah. Moje instinkty byly na vážkách.

Řekl: „Seržantko, můžu vám povědět všechno, co teď vím. Naposledy jsem Taru viděl včera ráno asi v půl osmé, když jsme se pohádali. Jen jsme křičeli a nadávali si. Odešel jsem a stihl svou první hodinu v osm. Asi o hodinu později mi Kathleen začala každých deset minut volat na mobil.“

Seděla jsem naproti němu a pátrala po jakýchkoliv náznacích, že nemluví pravdu. Nepotil se ani neuhýbal očima. Na stole měl zarámovanou fotografii. Otočila jsem si ji k sobě. Tara s Lorrie na oslavě holčiččiných prvních narozenin, zhruba před čtyřmi měsíci. Na vnitřní straně Tařina zápěstí bylo vidět vytetované srdíčko s písmeny „LuLu“.

„Poslužte si,“ řekl. „Potřebujete vědět ještě něco o mém soukromém životě?“

„Vy mě nezajímáte, pane Burkeu. Po vaší dceři bylo vyhlášeno celostátní pátrání, výstraha Amber. Pomozte nám, ano? Musíte mít nějaké tipy, kde by Tara a Lorrie mohly být.“

Burke mávl nad mou nepřímou otázkou rukou a řekl: „Víte, Tara nikdy ani nezamykala dveře našeho domu. A tohle neudělala poprvé. Tentokrát vyprázdnila náš trezor, ovšem s těmi několika dvackami se daleko nedostane. Zmizela taška s plenami. Ale něco mě napadlo. Proč neobviníte *ji*? Pro začátek třeba z únosu?“

„Dobrý nápad. Pojeďte se mnou na stanici,“ vyzvala jsem ho. „Sepíšeme vaši výpověď a můžete vznést obvinění. A budeme si moct pořádně promluvit. Pane Burkeu, pojďme dostat Taru a Lorrie domů.“

Zamračil se, pak se zasmál a řekl: „Tara na mě má prostě vztek. Je milující matka. Lorrie nic nehrozí.“

Ve dveřích se objevila mladá žena. Měla dlouhý blondatý cop a modře nalakované nehty, které ladily s její školní uniformou.

„Pane Burkeu, kdy se mám vrátit?“

„Dejte mi deset minut, Misty.“

Přikývla a odešla.

„Ještě něco,“ pokračoval Burke. „Seržantko, je tu něco, co byste měla vědět. Tařin doktor jí předepsal antidepresiva. Jsou stále doma v lékárnice a lahvička je plná.“

„Odešla bez svých léků?“

„Ano. A to je podle mého názoru důvod, proč vypravuje svým kamarádkám nesmysly, utráčí jako blázen a utíká z domova. Chcete vědět, co mi dělá starosti?“

Byl pořádně rozjetý a já ho nehodlala brzdit. Vlastně se mi zdálo, že mluví pravdu, ale přála jsem si mít každé jeho slovo nahané.

„Povídejte,“ pobídla jsem ho.

„Dělá mi starosti, že Tara je vyšinutá, Kathleen je vyšinutá, a jestli je to dědičné, bude taková i Lorrie. Jasně? Dejte mi svou navštívenku a já vám zavolám, až se mi manželka ozve.“

O pět minut později jsem seděla znovu ve svém autě a stále jsem si o tu pohřešovanou manželku s dítětem dělala velké starosti.

Kathleen Wyattová si mě získala na svou stranu a věřila jsem, že Tara a Lorrie jsou v ohrožení. Navzdory Clapperovu přímému rozkazu jsem to nemohla nechat být, dokud nebudou v bezpečí.

Lucas Burke nezbudil moje podezření. Neměla jsem pocit, že Taru a Lorrie zabil, ale ani se nezdál být nijak zvlášť znepokojený. Kde mohly být? Opravdu Tara utekla z domova, jak tvrdil její manžel? Nebo se jim něco stalo, jak se obávala Kathleen?

Přemýšlela jsem o Taře a Lorrie Burkeových. Přísahám, že jsem slyšela, jak na mě volají. Pokud by se do rána nevrátily domů, chtěla jsem ten zatracený případ převzít od oddělení zmizelých osob a pracovat na něm sama. Získat povolení k prohlídce. Vyslechnout Burkeovy spolupracovníky, studenty, sousedy a přátele.

Moje duševní napětí se změnilo ve fyzické. Dostávala jsem křeče do krku a ramenou. Bylo to, jako by mě svírala Clapperova omezení.

Do openspaceové kanceláře jsem dorazila těsně po páté a na stole jsem našla vzkaz od Conklina zatížený sešíváčkou.

Připojil jsem se k pátracímu týmu. Zavolám ti. R.

Spolkla jsem nasucho jeden tylenol a zavolala Richiemu. Zvedl to.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„Za svým stolem. Jak to jde?“

„Mám pocit, jako když ve svém domě něco uložíš a pak to nemůžeš najít. Ale víš, že to tam je. Musí to tam být.“

Mluvili jsme ještě chvíli. Pověděla jsem mu o svém rozhovoru s Burkem, čímž jsem se trochu rozehrála před nepříjemným setkáním s Clapperem, a slíbila jsem Richiemu, že se mu ozvu. Vyšla jsem po schodech do čtvrtého patra a zamířila do rohové kanceláře s výhledem do Bryant Street.

Zaklepala jsem a pak jsem vzala za kliku. Hloupost. Co kdyby mi Clapper rozrazil dveře do obličejce a řekl: „Co chceš, Boxerová?“ Ale jeho dveře byly zamčené.

Okolo šesté odpoledne jsem dojela na kraj Finanční čtvrti, zaparkovala v Jackson Street a pěšky zamířila k restauraci u Susie. Už jsem se těšila na své tři nejlepší kamarádky. Cindy kdysi pojmenovala naši čtyřčlennou partu „Ženský vyšetřovací klub“ a ten název se ujal.

Prohlásily jsme restauraci u Susie za svou klubovnu. Cindy, Claire, Yuki a já jsme ten podnik milovaly kvůli bezstarostným hostům u baru, karibské muzice a občasným soutěžím v limbu, chutným specialitám z Karibiku a faktu, že nás tam všichni znali jménem.

Snažíme se tam scházet jednou za čtrnáct dní, nejen abychom si popovídaly a zasmály se, ale také abychom daly hlavy dohromady a zamyslely se nad případy, které se odmítají nechat rozlousknout.

Toho večera jsme se sešly proto, že uplynuly tři týdny od chvíle, kdy jsme naposledy viděly Claire.

Prázdnou ulicí foukal studený vítr. Zapnula jsem si sako, ale pořád mi byla zima.

Pak jsem uviděla světlo vycházející z oken restaurace. Pokud mě něco mohlo zahřát, byla to atmosféra u Susie a společnost mých kamarádek.

Snad některá z nich dostane dobrý nápad.

Když jsem se přiblížila ke vchodu do restaurace, vyšla ven skupinka lidí. Jeden gentleman mi podržel dveře a mě při vstupu jako pokaždé zaplavil hlasitý smích a vůně kari.

Chvilku jsem postála ve dveřích a plánovala si cestu a pak jsem se protáhla mezi štangasty postávajícími u baru a shlukem zákazníků čekajících na stoly. Vyměnila jsem si pozdravy se Susie a prošla chodbou do salonku. Ta úzká chodba vedla kolem kuchyně a ústila do tišší, menší a útulnější zadní místnosti. Vzadu nehrála hudba a nebyl tam bar, jen jamajské pouliční umění na stěnách a tucet stolů a boxů včetně toho, který jsme považovaly za svůj.

Claire seděla na opačném konci čalouněné lavice u okna naproti Yuki, a když jsem přišla ke stolu, obě se usmály od ucha k uchu. Vklouzla jsem vedle Claire a plácla si přes stůl s Yuki.

„Cindy je na cestě,“ řekla.

Vzala jsem Claire za ruku.

Před časem jí diagnostikovali rakovinu plic a podstoupila operaci, která jí stála polovinu plicního laloku. Zákrok byl úspěšný, ale další vývoj byl nejistý. To děsilo mě i všechny ostatní, kteří Claire znali a měli rádi. Ještě se nevrátila do své kanceláře v úřadu městského policejního lékaře, který vedla, a až do odvolání docházela každé tři měsíce na kontroly ke svému doktorovi.

Když jsem seděla vedle ní, všimla jsem si, jak zhubla. Už léta chtěla shodit pár kilo, ale rakovina nepředstavuje vítaný způsob, jak toho docílit.

Yuki právě přišla ze své kanceláře v úřadu okresního prokurátora a měla na sobě elegantní černý kalhotový kostým. Vlasy jí sahaly těsně pod bradu a oživoval je blondatý pramen v ofině. Vypadala dobře, ale nevyspale.

Naklonila se přes stůl a řekla: „Doktor Terk Claire pověděl, že se zotavuje líp, než čekal. Což ve skutečnosti znamená, že se jí vede skvěle.“

Claire se pousmála. „Žádná tajemství, co? Povolil mi vrátit se do práce, ale musela jsem přísahat na život dceřina králíčka, že vynechám noční služby.“

Všechny jsme se rozesmály. Králíček Claiřiny dcery Rosie byl mazlíček s velkýma očima a svěšenýma ušima, který spal s Rosie na jejím polštáři. Pak se Claire zeptala na nového velitele Jižní stanice a smích utichl.

„Clapper je geniální volba, ne?“

Yuki provdaná za Bradyho řekla: „Hmmm.“

„To neznělo moc nadšeně, Yuki-san. O co jde?“ zeptala se Claire.

„No, Brady má mizernou náladu. Včera v noci nemohl spát a to se mu nestává moc často. Má Clappera moc rád. Ano, o povýšení na velitele nijak zvlášť nestál, ale má vztek, že starosta rozhodl za něho. Vnímá to jako podcenění svých schopností nebo projev nedůvěry.“

Než jsem stačila říct, že jsem od Clappera právě dostala oficiální napomenutí, přišla ke stolu naše oblíbená servírka Lorraine. Rezaté červené vlasy měla stažené do uzlu a v ruce držela bloček a tužku.

„Přijde i Cindy?“ zeptala se.

„Každou chvíli,“ odpověděla Yuki.

Cindy vstoupila do zadní místnosti, jako by jen čekala na signál.

Byla celá v džínovině a vlhký vítr jí připlácl kudrny k hlavě. Velké modré oči se jí leskly, a když vklouzla vedle Yuki, řekla: „Promiňte, že jsem vás nechala čekat. Vlekla jsem se za benzinovou cisternou.“

Lorraine ji přivítala a odrecitovala speciality.

Claire si objednala steak, černé fazole a rýži. Yuki se rozhodla pro krabí salát a Cindy řekla: „Měkkýše conch, hodně propečeného.“

„Conch nám došel,“ řekla Lorraine.

„Kuřecí nohy posypané kořeněnou moukou.“

„Ve skutečnosti chceš chňapala na černo a hranolky.“

„Přesně tak!“ řekla Cindy. „A salát.“

„Mně taky,“ řekla jsem.

„Dáš si margaritu, Yuki?“

„Jenom pivo,“ odpověděla naše drahá kamarádka, která neměla sebe-menší odolnost vůči tequile.

„Takže pivo pro všechny,“ ujistila se Lorraine.

„Přesně tak,“ potvrdila jsem.

Dorazilo pivo. Všechny naráz jsme zvedly orosené sklenice k přípitku.

„Na Claire.“

„Na nás,“ řekla Claire.

Přitukly jsme si.

Lorraine přinesla talíře s jídlem vybalancované na obou předloktích, a když byla večere na stole, zeptala se, jestli nepotřebujeme ještě něco. Všechny jsme odpověděly, že jsme v pohodě. Poté co si Cindy dlouze lokla piva, naklonila se dopředu a dramaticky prohlásila: „No, kámošky, mám novinu.“

„Dovolte mi, abych k tomu přidala virbl,“ řekla Cindy. „Mám novinu o *Burkeovi*. Ale nejdřív musíme něco sníst.“

Zasténaly jsme a zasyčely a Claire řekla: „Za tohle zaplatíš.“

Cindy se zasmála. „Ale no tak, umírám hladý.“

Zatímco si polévala hranolky pálivou omáčkou, řekla jsem: „Tak asi zatím vysypu svoje noviny o *Burkeovi*. Dneska jsem zajela na střední *Sunset Park* a promluvila si s ním.“

„Linds,“ řekla Cindy, „že ty se mi snažíš vyfouknout sólokapra?“

„Potřebovala jsem ho vidět na vlastní oči,“ řekla jsem. „Tvoje kamarádka Kathleen mi nejde z hlavy. Pěkně si mě omotala kolem prstu.“ Popsala jsem kamarádkám svoji neohlášenou schůzku s Burkem a to, jak tvrdil, že se v pondělí ráno s Tarou pohádal a ona že odešla s děckem, aby se mu pomstila.

„Jo, a řekl, že je bez svých léků. Nabídl, že půjde na policii a podá na ni oznámení pro únos toho miminka, ale když jsem ho vzala za slovo, odmítl to s tím, že se jeho žena brzo vrátí domů. Řekl, že jí zničil kreditku.“

„Nemohla bys ho zatknout jako podezřelého?“ zeptala se Claire.

„Nic na něho nemám. A Clapper by mě nejspíš odvolal ze služby. Na tom případu dělá oddělení pohřešovaných osob. To by bylo to, co mám já, Cindy. Teď ty.“

Cindy odložila vidličku, osušila si rty ubrouskem a lehce se na nás ušklíbla.

„Je to mimo záznam, jasné?“

My všechny jsme si ji už v minulosti mockrát zavázaly stejným slibem, takže jsme se zasmály, zvedly pravou ruku a souhlasily. Potom nám Cindy vysypala, co věděla, za použití nadpisu, celých odstavců a občasného podtitulku.

„Misty Lee Fogarty je studentka posledního ročníku na střední škole Sunset Park,“ řekla. „Je jí osmnáct, chodí k Lucasovi Burkeovi na anglickou literaturu a taky s ním spí. Namluvil jí, že kvůli ní opustí svoji ženu.“

„Odhaduju, že když je holce osmnáct, slyší něco takového poprvé,“ poznamenala Claire.

„Od koho máš tuhle historku o odchodu od manželky?“ otázala se Yuki.

„Od Mistyiny kamarádky. A pak jsem mluvila se samotnou Misty. Do záznamu.“

„Blondýna s dlouhým copem?“ Vzpomněla jsem si na dívku, která otevřela dveře, když jsem byla v Burkeově kabinetu.

„To je ona,“ potvrdila Cindy. „A Misty říká, že jí to Lucas dal písemně.“

„A ty jsi jí věřila?“ zeptala jsem se.

Cindy sáhla pro kabelku a vytáhla ručně psaný vzkaz na růžovém kartotéčním lístku. Ukázala nám ho a pak ho přečetla nahlas.

„Drahá Misty, miluju tě. Slibuju, že do konce tohoto školního roku budu svobodný a budu si tě moct vzít. S láskou, Luke.“

„Je tam datum?“ řekla jsem.

„Ne.“

„No, tak mi to, Cindy, vyfoť a pošli, dobře? Mimo záznam.“ Mrkla jsem na ni. „Chci to písmo porovnat s podpisem v jeho složce na dopravním inspektorátu.“

Vesele se zasmála, vyfotografovala lístek a poslala mi ho. Napadlo mě, jestli ho později ukáže Richovi a jak bude můj parták reagovat na to, že jsem ho z toho vynechala.

Pak jsem se zeptala naší takzvané dívčí reportérky: „Tak co si o tom myslíš, Cindy? Že Lucas zabil svoji ženu, aby mohl být s Misty?“

„Co si myslíš *ty*?“ opáčila.

„Mně se zdá, že si ji tím jenom chtěl udržet v posteli,“ prohlásila přesvědčeně Yuki. „Není to důkaz ničeho trestného. Ale pokud se o tom dozvěděla Tara, mohlo to zafungovat jako rozbuška. Nebo jí to Lucas pověděl na rovinu? Jestli vůbec musel – Taře je teprve dvacet let.“

„Kdybych byla na Tařině místě,“ řekla jsem, „nejspíš by mě napadlo vylovovat trezor, popadnout dítě a zmizet.“

„Že by se nesvěřila matce?“ řekla Cindy. „Povím vám, co si myslím. Lucas Burke si zaslouží dostat nakládačku od poldů ve světle bodového reflektoru.“

„Moc koukáš na staré kriminálky, Cindy,“ napomenula ji Claire.

„Tak jo, dobře. Poslechněte si můj plán. Dneska večer zveřejníme Tařinu a Lorriinu fotku v novinách a na internetu. Tyler vypíše dvacetitřicetistovovou odměnu za informace vedoucí k jejich nalezení. To jenom abys o tom věděla, Linds. Možná budete mít zítra hodně telefonátů.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem. „Ať to stojí, co to stojí.“

„Můžeš udělat něco, co by tomu pomohlo?“

Povzdechla jsem si, zavrtěla hlavou a znovu si vybavila, jak mi Clapper říkal, abych od toho dala ruce pryč.

Pak jsem si vzpomněla na zprávu, kterou jsem musela napsat. „Můžeš mi poslat ty fotky?“

Cindy zvedla telefon a u našeho stolu se rozhostilo takové ticho, že jsme slyšely všechny rozhovory v místnosti. Čtvrtletní porada v boxu za námi. První rande v boxu vpředu. Opilecký smích u stolu nalevo.

Mám doma malé dítě a Claire také, tak jsme požádaly o účet a vstaly od stolu dřív než ostatní, aniž jsme musely něco vysvětlovat. Všechny jsme se objaly a popřály si dobrou noc.

Po celou cestu domů jsem myslela na Burkeovu rodinu.